

цатѣ. На тѣзи, именно, укрѣпления Князь Мирски направи двѣ бързи и рѣшителни нападения, но и двата пжти бѣ отблъснатѣ. Слѣдъ второто отблъсване стрѣлковата верига залегна, откри се силенъ пушеченъ и топовенъ огънь и отъ двѣтѣ страни. Въ ежщото врѣме, ясно се виждаше, че напѣтъ се окопваха и то подъ силния неприятелски пушеченъ и топовенъ огънь.

Равно слѣдъ два часа, отъ като Генералъ Скобелевъ слѣзе долу — на равнината, войскитѣ отъ западния отрядъ, които сжщо бѣха се спуснали долу, трѣгнаха отъ с. Химитлии въ резервенъ редъ по направление къмъ Шейново, което отстоеше отъ Химитлий приблизително на 5—6 версти. Подиръ това вървишката тѣ се построиха въ боевий редъ въ двѣ линии, на пълни дистанции и испратиха напрѣдъ боева верига. Въ такъвъ редъ една бригада отъ 16 а дивизия, три баталиона отъ стрѣлковата бригада, планинската батарея, казашкитѣ и българската сотни, подъ звуковетѣ на полковитѣ музики, настѣпваха на Шейново, като угрожаваха неприятелския тилъ. Между това за опълчението нѣмаше никакво распорѣждане. Опълченцитѣ, не изключая офицеритѣ, започнаха да се вълнуватъ и безпокоятъ.

— Неужели насъ ще ни оставятъ тукъ, безъ да вземемъ участие въ битката? се питаха тѣ.

— Хмъ, стой цѣла зима въ умразнитѣ колиби, влачи се по снѣга, катери се и се спущай по балканскитѣ усои, казваха опълченцитѣ, а подиръ да тѣ оставатъ тукъ, да бждешъ простъ зритель

— Ако не ни пустнатъ въ бой, ще хвърлимъ пушки и мундири и ще идемъ, кждѣто ни очи видятъ, се чуваха гласове.

— Е, че не съмъ постѣпилъ въ опълчението само да чистя и нося тая пушина—пушката, се обаждаше единъ опълченецъ.

— Какво сте се раскръкали, като свраки! се обади единъ отъ опълченцитѣ. Ще бѣгашъ, намъ какво си и намъ що си! Ний сме постѣпили въ опълчението да послужимъ на поробеното си отечество, а гдѣ и